

Phần 14

Chương 66

Chúng Ta Đều Là Kẻ Ngốc

Đó là một căn nhà ở khu vực phồn hoa mát mẻ nhất Châu Du, căn nhà cổ theo lối tam tiến tam xuất, sân vườn cũng không tính là xa hoa, nhưng cũng là nơi cảnh sắc hiếm có.

Một căn nhà này tương đương với ba bốn tòa nhà khác. Nguyên quán của Thảm Hành chính là ở Châu Du, tuy không thông thuộc khẩu ngữ địa phương, nhưng vẫn nghe được đôi chút. Lúc Tô thiên tuế lấy ra tấm khế ước mua nhà này ra, nàng bị dọa đến nhảy dựng cả lên, mắt tròn xoe, nói: “Để tra án thôi mà chàng phải mua cả tòa nhà đấy hả?”

Chỗ này chí ít cũng phải lên đến hơn trăm vạn lượng bạc. Lúc đó, hấn cúi đầu, nghịch nghịch cái nhẫn trong tay, nói khẽ: “Không chỉ mua một chỗ, mà là mua ba chỗ. Châu Du có một căn nhà, bên dưới núi Phụng Vu có một căn, thêm một căn nhà ở cách Vãn Hà sơn trang không xa nữa.”

Trong nháy mắt, nàng chưa kịp hoàn hồn, Quế Viên công công đứng cạnh bên híp mắt cười bảo: “Là Vương gia lo lắng ấy mà, sau khi cưới, Vương gia sợ Thảm tiêu thụ ở kinh thành buồn tẻ, lúc đó đã có ba căn phòng hảo hạng ở ba nơi rồi. Những căn này đều là chủ tử tự mình chọn lựa, lưng quay về hướng bắc, nhìn về hướng nam, ánh sáng cũng tốt, đều là dựa núi, cạnh sông, tương lai nếu có tiểu chủ tử...”

Câu nói kế tiếp, Thảm Hành đã không nghe vào được nữa, hai mắt cay xè. Nàng chỉ là một cô nương, cả đời có được bao nhiêu phúc phận để hưởng thụ sự chân thành đến vậy. Thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra, bóng dáng của nam tử khi đi tìm nhà đứng dưới ánh mặt trời, nụ cười trong vắt.

Nàng nói: “Tô Nguyệt Cẩm, chàng là kẻ ngốc đấy à.” Hấn cười cười rồi ôm nàng vào ngực. “Ừ, từ lúc đầu tiên gặp nàng, ta đã vờ ngớ ngẩn đấy thôi.”

Nàng vui đầu vào lòng hấn, khẽ hít ngửi hương vị lạnh lùng, nhưng tận sâu trong đáy lòng lại ngập tràn ấm áp. Thảm Hành là một người thẳng thắn, lúc đề ý đến chuyện gì sẽ không để ý đến những thứ khác nữa. Những người ở sòng bạc nhìn thấy nàng cầm khế ước nhà trong tay rồi cứ cười khúc khích thì không sao hiểu được, cũng không biết nàng đang nghĩ đến điều gì. Nhưng mà cô vợ ngốc nhà mình ngốc thế nào, Tô thiên tuế cũng đã chuẩn bị tâm lý từ rất lâu về trước. Hấn yên lặng lộ vẻ hạc đào đút vào miệng của nàng, sau đó quay lại nói với Trương quân sự: “Nàng ấy vẫn thường như vậy đấy, người xem khế ước mua bán nhà trước đi.”

Người ở vùng khác vẫn dễ giao tiếp hơn người trong kinh thành, Trương Mộc Sinh là một tên lão làng, chỉ cần nhìn qua là biết khế ước mua bán nhà kia là thật hay là giả, ông cười ha ha rồi chấp tay nói: “Công tử nói gì vậy, ngài ở sông bạc vung tiền như rác, sao chúng tôi có thể không tin được chứ. Chỗ mấy người cho vay nặng lãi ngài cứ yên tâm đi, họ không phải mấy kẻ không biết điều. Ngân hàng tư nhân mà không có hơn trăm vạn lạng bạc trong tay, sao có thể ôm đồm chuyện làm ăn lớn đến vậy.”

Thẩm đại tiểu thư nhai hết một quả hạch đào, cuối cùng cũng lấy lại thần trí, nàng lắc đầu nói: “Có tin được không, Trương quản sự nói mà không có bằng chứng, dù sao cũng phải có cái gì đó để chúng ta nhìn xem thử mới được.”

Sông bạc và ngân hàng tư nhân toàn là kiểu hành nghề lén lút, đâu có thể công khai. Bình thường là kim chủ ký tên, sau đó nhận bạc, nhưng khế ước mua bán nhà trong tay Thẩm Hành thì quả thật đáng giá, có yêu cầu như vậy cũng không quá đáng chút nào. Nhưng mà...

“Tiểu nhân cũng chỉ làm việc cho người ta, việc này không thể làm chủ được. Nếu như công tử không tin, sông bạc Hối Phong nguyện ý bảo đảm cho ngài, tuyệt đối sẽ không lừa ngài.”

Thẩm Hành nghe xong thì gấp tờ khế ước kia lại, để vào trong tay áo, “Nếu đã như vậy rồi thì chúng ta không làm khó Trương quản sự nữa. Dù sao...”

Nàng đứng lên, đi tới bên cạnh cửa: “Chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.”

Tô Nguyệt Cẩm làm chuyện gì cũng có đạo lý của hần, bây giờ xem ra, có lẽ hần có quan hệ với ngân hàng này đây. Người của sông bạc luôn xem lợi ích là vấn đề trên hết, đương nhiên sẽ không thể tự tay hủy đi mối buôn bán béo bở này.

Quả nhiên, vị Trương quản sự kia nhìn thấy người ta đang có ý rời đi, hần vội vã tiến lên gọi lại. “Công tử, xin dừng bước, quả thực Trang tử có thực lực và không thể dẫn ngài tới nơi đó được. Nhưng mà hiệu buôn này ở đây cũng có tên tuổi mà, tên là ngân hàng tư nhân Bảo Thông, giờ quản sự Lưu Thủ Tài còn có quan gia chống lưng. Chỗ dựa vững chắc như vậy, công tử thông minh, có lẽ sẽ hiểu được đạo lý này.”

Ngân hàng tư nhân Bảo Thông!!! Nàng nhìn vị thiên tuế nào đó đang tung xúc xác mà không thèm đếm xỉa gì đến người ta, thì ra đây mới là mục đích thật sự của chuyến đi lần này.

Ngâm điều tra không bằng tra công khai, dù có điều tra thế nào thì đôi phương sẽ có lòng đề phòng, trái lại, cách dẫn rấn ra khỏi hang này sẽ khiến họ tự động tìm đến. Quả là kế sách hay.

Ngân hàng tư nhân Bảo Thông quả nhiên không đơn giản. Thẩm Hành cũng đã nhìn thấy ông chủ của ngân hàng tư nhân Bảo Thông, nhưng nghe ý của

Trương Mộc Sinh, người này cũng chỉ là quản sự. Nàng lấy lý do còn có chuyện phải làm, cùng Tô Nguyệt Cẩm trở về khách điếm trước, hẹn giữa trưa ngày mai sẽ cho người đến viết biên nhận.

Để giữ nàng ở lại thêm hai ngày, đương nhiên mấy người này sẽ vội vàng đồng ý. Mấy ngày nay, họ không ở trong phủ, giờ nhìn thấy cảnh này mới bốt lo lắng được phần nào. Hết thấy đều tiến hành thuận lợi, nhưng Tô thiên tuế vẫn còn hơi bất mãn, đó chính là, khách điếm không đông như mắc cửi giống như trong thoại bản vẫn viết, sau đó hai người họ phải bắt đắc dĩ ở cùng chung một phòng. Chuyện này khiến hắn thấy vô cùng ử rữ, đến bây giờ Thẩm Hành vẫn nhớ rõ như in, ngày ấy hắn trừng to hai mắt, nghiêm túc hỏi lại: “Các người làm ăn không tốt thế này à.” Cảnh tượng đó khiến người khác không biết nên khóc hay nên cười.

Muộn một chút nhưng không ngoài dự liệu, người nào đó ôm chăn đến gõ cửa. Hắn nói: “A Hành, phòng của ta không ấm, ta chuyển giường đến phòng nàng ngủ được không?”

Nàng nhìn kiêu chơi xấu của hắn mà vẫn tỏ ra đường hoàng trịnh trọng, cảm nín triệt để luôn rồi: “Phòng của ta cũng không ấm gì đâu, nếu chàng lạnh thì có thể lấy thêm mấy cái chăn cũng được.”

Rét nàng Bân đã qua lâu rồi, nàng đâu phải kẻ ngu.

“Vậy thì tốt quá, buổi tối chúng ta cùng chen chúc sẽ không lạnh nữa đâu.” Hắn nói quá chân thành, như thể nếu nàng mà hiểu lầm ta thì người người sẽ oán trách nàng đấy.

Thẩm đại cô nương mỉm cười gật gù. “Thật chẳng khéo chút nào, ta thích lạnh một chút.” Sau đó, nàng nhanh chóng đóng cửa lại, khước miệng nở một nụ cười đắc ý, cười ha ha quay về.

Không ngờ là, vừa mới xóc màn lên, nàng giật mình nhìn thấy người nào đó mới vừa đứng trước cửa, bây giờ đã đoan đoan chính chính ngồi trong phòng của mình uống trà từ tốn. Nàng sững sờ nhìn cửa sổ mở toang, cả người đờ đẫn.

Hắn nhảy cửa vào đây?!!

“A Hành, phòng của nàng ấm hơn phòng của ta một chút.”

Thẩm Hành: “...”

Tuy mỗi tối đều náo loạn một hồi, nhưng Tô tiểu thiên tuế chưa bao giờ qua đêm ở trong phòng nàng cả, giống như hôm nay, hắn chỉ bàn bạc với nàng cách hóa trang của ngày mai.

Lưu Thủ Tài đã từng nhìn thấy Thẩm Hành, vì vậy ngày mai đi không thể để cho hắn nhìn thấy hình dáng thực sự của nàng. Hai người ngồi trong phòng chọn mặt nạ, sau đó quyết định dùng một tấm da mặt của cô nương không xinh xắn cho lắm, có vẻ giống hệt nha hoàn.

Hắn cầm tấm mặt nạ kia rồi nói lại với nàng: “Thực ra ta thích tấm da heo này này.” Đây là tấm mà Thảm Hành dán lên mặt khi hai người gặp nhau lần đầu tiên, màu da vàng như nghệ, đầy tàn nhang. Tấm “mặt” này nàng từng muốn vứt đi thôi, nhưng không biết tại sao vẫn giữ lại cho tới tận bây giờ. Nàng lờm hẩn một cái, hừ nhẹ không nói gì, đáy mắt lại không nén được ánh cười.

Thật ra mà nói, Thảm Hành cũng không phải kiêu mỹ nhân vừa nhìn đã yêu ngay. Nhưng khí chất thanh nhã, gương mặt nhỏ nhắn, lúc phong tình là xinh đẹp tuyệt vời.

Tô Nguyệt Cẩm ngồi một bên nghiêng đầu nhìn lại, đến lúc nhìn thấy hai gò má ửng hồng của người kia. Hắn nói: “Giờ mà không hôn nàng thì chịu thiệt quá rồi.” Nàng cau gợn, đánh hắn một cái, định phản bác mấy câu nhưng lại tan vào trong một bờ môi dịu dàng nồng cháy.

Chương 67

Vương Gia, Ngài Đứng Là Thần Nhân

Giữa trưa ngày kế, Trương Mộc Sinh đích thân mang hai chiếc kiệu tới đón.

Tô thiên tuế nghiêng người dựa vào cửa, hắn nói Thảm công tử có việc phải xử lý, hôm nay không tới, sau đó dẫn Thảm Hành trong trang phục thiếu nữ cùng ngồi vào trong kiệu.

Lần này đi cùng, có một tiên sinh chuyên việc sổ sách do Tô Nguyệt Cẩm mang tới, nhìn vô cùng bình thường không có gì đặc biệt, kiểu người này nếu đứng giữa đám đông, qua lại một hồi sẽ không thể nào tìm thấy, rất khó khiến người ta ấn tượng.

Thảm Hành vẫn luôn nhận thức được rằng, bên cạnh Tô thiên tuế có vô số loại người, vì vậy đối với vị tiên sinh sổ sách được gọi là Quách tiên sinh này, nàng cũng hiếu kỳ một chút.

Nhưng người này không cười không nói, chỉ một mực cầm giấy bút đứng chờ dẫn cạnh bên, đứng kiêu không thích giao lưu trao đổi gì hết.

Lúc đi tới tiền trang Bảo Thông, Lưu Thủ Tài đã đứng chờ trước cửa. Sau một màn chào hỏi khách sáo, hắn mời ba người vào trong phòng. “Nghe nói công tử gia định cầm đồ, theo quy củ ở đây, trước hết ngài phải để lại khế ước nhà đất ở chỗ tiểu nhân, đợi sau này ngài trả lại bạc, tiểu nhân sẽ hoàn trả lại cho ngài. Ngài xem những chứng từ này đi, nếu không có vấn đề gì, chúng ta ký kết chứ?”

Tiền trang Bảo Thông đã từng làm không ít những phi vụ lén lút như thế này, đương nhiên hắn biết phải tiến hành ra sao. Bên ngoài cửa không thiếu kẻ

đến người đi, chuyện cần cần thận như thế, hẳn nói thẳng vào chuyện chính, chứng tỏ cũng lo lắng sẽ có chuyện xảy ra.

Quách tiên sinh vẫn đứng lặng lẽ một bên, hẳn đưa tay nhận lấy sổ chứng từ kia, sau khi cần thận lật xem thì cúi đầu nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Gia, chứng từ này không có vấn đề gì. Nhưng chúng ta không có nhiều thông tin về tiền trang Bảo Thông, chỉ sợ họ nói mà không giữ lời.”

Tuy Quách tiên sinh tỏ vẻ là thâm thì bên tai, nhưng những người ở đây lại nghe được rõ ràng. Lưu Thủ Tài nghe xong thì tỏ ra bất mãn. “Lời này của tiên sinh ý là không tin tưởng tiền trang Bảo Thông chúng ta sao? Nhìn khắp cả kinh thành mà xem, ai mà không biết tên gọi của Bảo Thông chúng ta chứ.”

“Bảng hiệu lớn không có nghĩa là bên trong giàu có.” Tô Nguyệt Cẩm nhấp một ngụm trà, rồi tiện tay rút khăn ra lau miệng. “Ta không thiếu bạc, nếu Bảo Thông thật sự được như lời Lưu quản sự nói, chuyện làm ăn ở Trùng Khánh sau này, chúng ta cũng có thể hợp tác.”

Vành mắt Lưu Thủ Tài thoáng đảo quanh.

Chiếc khăn này là loại tơ tằm quý giá nhất phía Nam, chỉ một sợi tơ vàng trên đó thôi đã đáng giá trên trăm lạng bạc trắng, thành phẩm này cũng là đồ vô giá. Vậy mà vị Tô tiểu gia này lại sử dụng nó tùy ý như vậy, hơn nữa Trương Mộc Sinh cũng đã kể lại tình hình ở trong sòng bạc với hẳn ta, lòng bắt đầu xiêu xiêu.

Chuyện làm ăn của Bảo Thông tiền trang ở kinh thành không hề tệ, nhưng chẳng mấy khi họ có chuyện làm ăn nào lớn. Hẳn ta chỉ là một quản sự nhỏ, nếu có thể nhận được chuyện làm ăn lớn hơn, chắc chắn ông chủ sẽ trọng dụng hẳn.

Trương Mộc Sinh bên cạnh lén lút kéo kéo tay áo hẳn.

“Ta thấy chuyện làm ăn này rất có lời. Họ chỉ nói muốn xem sổ sách thôi mà, có gì mà không thể, ông cứ lấy mấy sổ sách minh bạch cho hẳn ta xem, thế là được rồi.”

Lưu Thủ Tài nghe xong thì vỗ đùi đánh đét, phải rồi, sao hẳn không nghĩ tới nhỉ? Đối phương chỉ nói muốn xem sổ sách ghi chép, đơn giản chỉ là muốn biết thực lực của tiền trang bọn họ, chứ người ta có đòi xem loại sổ sách ngầm đâu.

Hắn sáng khoái lấy một quyển sổ từ trên quày xuống.

“Công tử gia, ngài xem đi, đây là tất cả danh sách giao dịch của tiền trang Bảo Thông chúng ta năm nay, mỗi nét bút, mỗi chương mục đều hết sức rõ ràng, tất cả đều có thể tra xét minh bạch chân thực.”

Hắn đứng đó vui mừng, nào ngờ lại gãi đúng chỗ ngứa. Thứ Tô thiên tuế muốn xem cũng chính là quyển sổ sách này đây. Hẳn tiện lật nhìn hai tờ, ngày 16 tháng 2, quả nhiên không có ba trăm ngàn lượng bạc của Thẩm Quát trong sổ. Tô thiên tuế hỏi hẳn ta.

“Ông xác định quyển sổ này không có mục nào giả dối, tất cả đều chính xác rõ ràng?”

“Tiểu nhân chắc chắn không hề có gian dối, tất cả đều chính xác minh bạch.”

Tô thiên tuế gật gù, sau đó lấy một cái ấn nhỏ từ trong lòng ngực ra, đóng bịch một dấu lên mớ chứng từ.

Lưu Thủ Tài nhìn đôi phương sáng khoái như vậy, hấn vội vàng chạy tới nhận lại, vừa cúi đầu nhìn con dấu kia, hớn hở ra mặt: “Mới rồi công tử nói đến chuyện làm ăn lớn, công tử có định hợp tác với chúng ta không?”

Lời còn chưa kịp nói xong, cả người đã sững sờ đứng đó. Trương Mộc Sinh đứng bên cạnh hấn không hiểu rõ chuyện gì, đưa tay kéo kéo, vừa định quở trách: Ông làm sao thế, nhưng ngay lập tức, câu nói ấy cũng bị chặn cứng nơi cổ họng.

Bởi vì con dấu nhỏ hiện ra giữa trang giấy trắng mực đen kia, đó không phải tư ấn, mà lại là quan ấn chuyên dụng của hoàng gia!!!

Bên dưới Bàn Long tinh xảo, chữ viết rõ ràng: Đoan thân vương Tô Nguyệt Cẩm.

Tất cả âm thanh trong phòng đều đột nhiên ngừng lại. Tô thiên tuế sống chết mặc bay, lười biếng nói: “Sao không ai nói gì vậy, con dấu này có vấn đề gì sao?”

Hai người kia sợ hãi đến mức đôi chân cũng mềm nhũn cả ra, vội vàng quỳ xuống:

“Vương, Vương gia thứ tội!!!”

Tô thiên tuế không buồn để ý, ngời xồm xuống, hứng thú hỏi lại. “Ngươi có tội gì nhỉ? Chỉ ngại tạo chút chứng cứ, cho vay tiền riêng, cấu kết với mệnh quan triều đình, cũng không phải tội lớn gì.”

“Nhưng mà...” Hấn có vẻ lo âu nhìn về phía hấn ta.

“Nếu biết chuyện không báo mà còn tiếp tục giấu giếm, ta cũng không đảm bảo đầu ngươi có còn ở trên cổ nữa không đâu.”

Lưu Thủ Tài và Trương Mộc Sinh vốn chỉ là quản sự, ý vào ông chủ đứng sau tấm màn, làm không ít chuyện nâng trên đạp dưới. Bây giờ rơi vào một cái sọt lớn như vậy, hai người họ còn biết tính sao đây.

Lưu Thủ Tài vẫn còn bầu vịu chút hy vọng, run lập cập nói. “Tiểu nhân chỉ nghe lệnh của ông chủ làm việc, thường ngày, ngoài quản lý vài hạng mục sổ sách, những chuyện khác tiểu nhân thực sự chẳng biết gì.”

“Không biết cũng là chuyện tốt.” Tô thiên tuế khẽ cười: “Ngươi giúp Lâm Phương Tri rửa tiền bản lâu như vậy, về tình về lý cũng nên để cho ngươi một

con đường sống. Nhưng mà không biết Lâm thừa tướng có tin Phật hay không, có tấm lòng Bồ Tát hay không thôi.”

Một câu đúng vào chỗ hiểm. Lưu Thủ Tài vẫn có chút chờ mong, chí ít hẳn ta không khai người kia ra, có lẽ vẫn còn cơ hội sống.

Nhưng lời này của Tô vương gia chẳng khác nào chỉ rõ trong tay hẳn đã có vài chứng cứ. Làm thủ hạ của Lâm Phương Tri một thời gian dài như vậy, sao hẳn ta có thể không hiểu cách làm người của lão ta, hẳn lập tức bò tới nắm lấy bàn chân Tô Nguyệt Cẩm, gấp giọng hô: “Vương gia cho tiểu nhân một con đường sống, tiểu nhân biết gì nói nấy, không thiếu một chữ.”

Thấy vậy, Tô thiên tuế hài lòng, thông thả ngồi trở lại trước bàn, ung dung đáp: “Nếu đồng ý thì lấy cả sổ sách ngầm mang ra đây để ta cùng xem nào.” Quách tiên sinh là phán quan ngự dụng trong cung, phụ trách ghi chép tất cả khẩu cung điều tra, một tờ giấy ghi chép của hẳn là đủ để lập thành chứng cứ thép.

Hai đại quân sự của tiền trang Bảo Thông và sông bạc Hôi Phong đều bị bắt, việc này gần như oanh động cả nửa kinh thành. Trong lòng ai có quỷ thì suốt ngày lo sợ bất an, nhưng dù tìm khắp mọi nơi cũng không tìm ra nơi giam giữ hai người họ.

Thẩm Hành nhìn hai quân sự đang bung trà dâng nước trong viện nhà mình thì lắc đầu, chắc chẳng ai nghĩ ra đâu, không ngờ hai người này lại ở trong viện Thẩm phủ nhà nàng.

Chuyện Đạo Đạo và Quế Viên thích làm nhất mỗi ngày là ngồi trước mặt họ cắn hạt dưa, ném bậy đầy sân rồi bắt họ phải đuổi theo sau mông quét tước.

Một sông bạc, một tiền trang ngầm không biết đã hại bao nhiêu người tan cửa nát nhà, sung quân đi đây đã quá thoải mái cho họ rồi. Nhìn tình cảnh “kẻ đuổi người theo” trong sân, nàng quay sang hỏi Tô Nguyệt Cẩm: “Sao chàng biết ông chủ đứng sau tiền trang Bảo Thông chính là Lâm Phương Tri?”

Trong triều nhiều quan chức như thế, kẻ lộng quyền cũng không phải là ít. Sao có thể xác định được ngay nhất định đó chính là lão ta. Ngoài dự đoán, Tô Tiểu thiên tuế cũng mờ mịt nhìn nàng. “Thật ra ta cũng không dám khẳng định, có điều gần đây ta thấy lão ta không vừa mắt nhất, nên thuận miệng nói thôi.” Hẳn cũng không ngờ lại đúng là người này.

Thẩm Hành co quắp khóe miệng, chậm rãi đưa ngón tay cái lên.

“Vương gia..., ngài đúng là thần nhân.”

Chương 68

Tình Người Ấm Lạnh

Nguy Thanh bị giam trong tử lao của Đại Lý Tự, Thẩm Hành đã vào ra nói chuyện nhiều lần với ông ta, muốn mời ông ta đứng ra chứng minh sự trong sạch của cha mình. Nhưng ông ta chỉ lắc đầu thờ dài, tỏ ý chính bản thân ông ta cũng lực bất tòng tâm.

Mặc dù bây giờ đã có chứng cứ chứng minh cha nàng không gửi tiền vào ngân hàng tư nhân Bảo Thông, nhưng tờ giấy kia lại do đích thân ông chuyển đến. Nguy Thanh nói, ông ta đã là người sắp chết, vốn dĩ không nên lòi Thẩm Quát xuống nước. Nhưng tội che giấu không báo phải tịch biên gia sản, ông ta không thể vì mình mà liên lụy đến già trẻ lớn bé trong nhà.

Ý người kia là, tờ giấy đó do chính Thẩm Quát viết. Nàng cũng đã xem thử tờ giấy nọ, ngay cả cha nàng cũng không nhận ra chữ viết trên tờ giấy ấy có khác gì với chữ viết của mình không.

Phủ của Nguy Thanh đã bị niêm phong, nhưng gia quyến của ông ta có tất cả mười sáu nhân khẩu. Thẩm Hành đã dò hỏi xung quanh, hóa ra thê tử của ông ta đưa con nhỏ và mẹ già lên lút dờn đến một ngôi miếu đồ nát ở phụ cận kinh thành.

Chạng vạng tối, nàng và Tô Nguyệt Cẩm cùng đến thăm nơi đó. Tường không che nổi mưa, cửa không chắn được gió, một gian miếu thờ đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi. Bên trong có một nhóm người quần áo lam lũ, thượng vàng hạ cám đủ cả, vừa nhìn thấy họ, trong ánh mắt tràn ngập nỗi đề phòng. Thẩm Hành chia màn thầu và bánh bao nhân thịt đã chuẩn bị từ trước cho từng người, cuối cùng mới tìm ra gia quyến Nguy gia quần áo tả tơi ngồi trong góc khuất.

Trên mặt họ lấm lem bụi bẩn, thời tiết xuân hàn mà chỉ mặc một tấm áo mỏng manh. Nguy phu nhân ưỡn lưng thẳng tắp, cúi đầu chào họ, không hề mất đi phong phạm đoan trang, cẩn thận của phu nhân nhà quan.

Thẩm Hành đã từng nghe cha mình kể lại, Nguy phu nhân Nhạc Sầm cũng là tiểu thư nhà thư hương môn đệ, dù nhà mẹ đẻ không phải kinh quan, nhưng phụ thân cũng là một quan văn tứ phẩm ở một tỉnh. Khi Nguy đại nhân còn tại chức, ông cũng chiếu cố cho vị nhạc phụ này không ít. Có lời đồn đại rằng, Nguy Thanh nhận tám mươi vạn lượng vàng kia cũng là vì trưởng tử Nhạc gia là Nhạc Lăng Vũ bị kiện tội giết người, cho nên cần có tiền dàn xếp.

Nhưng khiến người ta khó hiểu là, sao Nguy gia sa sút mà không tìm nhà mẹ đẻ của mình để xin cứu viện? Thẩm Hành là người thẳng thắn, nghĩ thế là hỏi ra miệng luôn, nhưng chỉ đổi lại một nụ cười ảm đạm của Nguy phu nhân. Đột nhiên nàng hiểu ra, đằng sau nụ cười kia là chua xót bao nhiêu.

Đúng vậy. Còn tiền còn bạc còn huynh đệ, hết tiền hết bạc hết ông tôi. Từ cổ chí kim, giàu có thì xa mấy cũng thân, còn bần hàn thì gần đâu cũng lạ. Có lẽ Nhạc gia cũng thế.

Mẫu thân của Ngụy đại nhân là Ngụy lão phu nhân, từ nhỏ đã bị ngốc, cứ mơ mơ màng màng, có khi còn kéo tay tôn nhi của mình rồi gọi tên của Ngụy đại nhân. Thảm Hành nhìn thấy cảnh ấy đã thấy lòng khó chịu. Chuyến đi lần này, vốn dĩ nàng không mong sẽ tìm được chứng cứ gì, chỉ mong có thể xem bệnh cho vị lão phu nhân này.

Tuy Ngụy Thanh nói đã làm liên lụy khiến Thảm Quát phải ngồi tù, thế nhưng ông ấy vẫn nhiều lần giúp đỡ Thảm gia, ơn tri ngộ giống như tái tạo. Phần tình nghĩa này, cả đời Thảm gia đều ghi nhớ trong lòng.

Thảm Hành nói với Ngụy phu nhân ý định ngày hôm nay mình đến, bà ấy vô cùng kinh ngạc, sững sờ một lúc lâu mới nói một câu: “Chưa bao giờ dân phụ hội đến chuyện triều đình, chuyện của Thảm gia, dân phụ có lòng mà không giúp được gì cả.”

Nàng không nghĩ đến bà ấy sẽ suy nghĩ như vậy. Thảm Hành hơi bất đắc dĩ, nàng đành ngồi xôm xuống bên cạnh Ngụy phu nhân. “Phu nhân lo xa rồi, tiểu nữ đến đây chỉ muốn góp một phần sức lực nhỏ bé cho Ngụy gia. Từ khi gia phụ vào làm quan, ông vẫn nhờ sự đề bạt của Ngụy đại nhân, lần này chỉ vì báo ơn, thật sự không có ý nào khác, kính xin phu nhân yên tâm.”

Việc Nhạc Sầm nghi ngờ, Thảm Hành cũng không thấy bất ngờ. Thử nghĩ mà xem, khi bà ấy gặp rủi ro, đến cha mẹ ruột còn vội vàng cắt đứt quan hệ với bà ấy, không cứu té cũng chẳng cứu viện, thử hỏi liệu bà ấy còn tin ai trên thế gian này được nữa?

Ngụy phu nhân không ngờ Thảm Hành lại thẳng thắn như vậy, ánh mắt chân thành đó khiến cho hai mắt bà rung rung: “Thảm cô nương, đa tạ cô.”

Chỉ sáu chữ đơn giản như vậy, bà lại vừa nói vừa khóc không thành tiếng. Hàm răng trắng bóng cắn chặt nổi đắng cay, đúng là thế đạo vô thường, tình thân lạnh nhạt, thật bi ai.

Thảm Hành sắp xếp cho gia quyến Ngụy gia ở tạm căn nhà thuê lại của người dân, bạc thuê nhà là nàng mượn của Tô Nguyệt Cẩm. Coi như là một phần tạm ứng trước trong bổng lộc của cha nàng.

Lúc đó, Tô thiên tuế vô cùng sáng khoái móc bạc ra, ngay trước mặt đám người nhà họ Ngụy, hấn quan tâm, nói: “Của ta không phải là của nàng à, con cũng có rồi, còn tính toán những thứ này gì nữa.”

Đôi mắt với hàng loạt cặp mắt hâm mộ và sừng sốt của đám người kia, nàng run rẩy vươn đôi tay nhỏ bé ra nhận bạc, “họa từ miệng mà ra” quả thực là chân lý. Không bao giờ nàng muốn ra khỏi cửa cùng với Tô Nguyệt Cẩm nữa!!!

Khi cáo biệt, ngoài dự liệu của nàng, Ngụy phu nhân chạy nhanh hai bước đuổi theo: “Cô nương chờ một chút, bận rộn hơn nửa ngày trời, tóc mai cũng loạn cả rồi.”

Bà vừa nói xong cũng vừa kịp đuổi theo. Hai tay nắm chặt rồi lại thả ra mấy lần, trong phút lơ đãng, bà nói khẽ vào tai nàng như vậy: “Tiểu phụ nhân không biết nhiều về việc triều đình, nhưng trước khi lão gia nhà ta bị bắt vào tù đã nói với dân phụ, Vương Bình Thừa có quan hệ thân thiết với Lâm thừa tướng. Cô nương có thể trở về hỏi Thẩm đại nhân xem thử, tờ giấy này, có phải lúc trước đã từng qua tay ông ta không?”

Thẩm Hành ngạc nhiên ngược nhìn, Ngụy phu nhân đã xoay người rời đi. Nàng hiểu ý của bà, Ngụy gia đã lưu lạc đến bước đường này, bà ấy cũng không muốn gặp phải phiền phức gì hơn nữa.

Cả đời Ngụy đại nhân sống thanh liêm, nhận hối lộ cũng chỉ để giúp người khác chứ chẳng phải bản thân ông. Chỉ trách người đời bạc bẽo, vì bản thân, vì tiền tài chứ chẳng có tình người.

Nàng sắp xếp cho người nhà họ Ngụy ở một khu không phải nằm trong kinh, gần rừng núi lại xa cách đô thành. Địa thế dựa vào núi, sát cạnh sông, cũng không phồn hoa giống như trong thị trấn.

Nhưng dân chúng ở đây lại vô cùng giản dị, cuộc sống tự cấp tự túc và khá là đầy đủ. Lúc từ thị trấn đi ra, trời đã chạng vạng tối, chỉ còn ráng chiều lung chùng ở đằng xa, phong cảnh hết như một bức tranh cổ xưa, chỉ kém yên tĩnh hơn một chút. Chân còn chưa đi được vài bước, nàng nhìn thấy một người đàn ông cường tráng đang tóm đánh một phụ nhân tóc dài.

“Con mẹ nó, người tưởng mình là nha hoàn nhà giàu đấy hả? Động một tí là nói người không khỏe, không làm được việc của nhà nông, lão tử đây nuôi không người chác?”

“Từ khi được gả đến đây cũng chẳng phải hoàng hoa khuê nữ, lão tử đây chịu nuôi người với khoản tiền bồi thường kia đã là hết tình hết nghĩa rồi, đừng tưởng có vài phần nhan sắc mà được đà lấn tới nhé.”

Tên tráng hán kia càng nói càng hăng say, động tác cũng càng lúc càng tàn nhẫn. Người phụ nữ bị tóm tóc không sao đánh lại được, chỉ còn cách cố gắng xin tha: “Đương gia, đừng đánh nữa. Nước ở trong chậu kia, thiếp đã cố gắng đi lấy rồi. Nhưng mà đường núi không dễ đi, làm đổ đến mấy lần. Ông buông lỏng tay một chút, thiếp sẽ mang nó lại đây.”

Tuy rằng đã lập xuân, nhưng trời vẫn còn se lạnh. Đặc biệt là nơi kê núi thế này, lạnh hơn nhiều so với kinh thành. Phụ nhân kia chỉ mặc áo mỏng tanh, da tay nứt nẻ, đỏ hồng, cả người rét run. Thẩm Hành không phải là hiệp nữ chuyên làm việc nghĩa, nhưng đời này nàng hận nhất thứ nam nhân chỉ biết đánh nữ nhân, không nói hai lời, nàng tiến lên phía trước, đá bay tên tráng hán kia ra xa mấy mét.

“Cậy khỏe mà đánh vợ mình, khí phách ghê ha. Cô không sao chứ?”

Cởi áo choàng bằng lông cừu trên người xuống, khoác lên người phụ nhân kia, Thẩm Hành khẽ hỏi thăm. Vừa dứt lời, đối phương muốn ngẩng đầu lên lại

vì nghe giọng mình mà rụt cả người lại. Nàng thấy lạ nên đành cúi đầu nhìn, đối diện với nàng là một gò má sung đỏ chưa kịp tránh đi. Người này là...

Chương 69

Người Báo Ứng

“**N**hiều Lâm?!”

Thẩm Hành khiếp sợ nhìn nữ tử đang nằm rạp trên mặt đất.

“Sao cô lại ở đây?”

“Thẩm, Thẩm tiểu thư.”

Nàng lúng túng, hoảng loạn rũ mái tóc dài ra che đi nửa gò má sung đỏ.

Nàng ta là nha hoàn đi theo Trương Văn Quân từ nhỏ, mãi đến khi xuất giá, nàng ta vẫn luôn theo sát cạnh người kia. Sao giờ lại lưu lạc đến thị trấn này, còn gả cho một người như vậy...

“Tiên sư nó, đưa nào khôn nạn dám đánh lão tử.”

Vừa nãy Thẩm Hành ra chân không hề nhẹ, tráng hán kia bò rạp mấy lần mà không đứng lên nổi, chỉ còn cách bực bội chửi bậy mà thôi.

Nhiều Lâm thấy thế thì lại càng run rẩy, hai tay hoảng hốt kéo góc quần của Thẩm Hành.

“Thẩm tiểu thư cứu nô tỳ đi, nếu không giờ mà về, hấn sẽ đánh chết nô tì mất.”

Nói cho cùng, Nhiều Lâm cũng là nha hoàn Trương Văn Quân, việc này không tới phiên nàng quan tâm. Nhưng cúi đầu nhìn nữ tử đang bò lê trên đất, người ngợm bản thủ, tàn tạ đốn đau, nàng lại không kìm lòng hỏi thêm.

“Trương Văn Quân không biết cô bị bắt tới đây sao?”

Nhiều Lâm là người bên cạnh nàng ta, không lý nào nàng ta lại không biết chuyện này.

“Tiểu thư?”

Hai tay Nhiều Lâm nắm thật chặt, như thể phải cố gắng hết sức mới có thể gằn được từng tiếng ra khỏi kẽ răng.

“Chính người đó, đã buộc nô tỳ phải gả cho người đàn ông này.”

Sao lại có thể như thế nhỉ?!

Thẩm Hành kinh ngạc nhìn nàng, không thể nào tin nổi.

Nhiều Lâm ngẩng đầu lên, gương mặt chằng chịt đầy vết sẹo lộ ra dưới ánh nắng mặt trời.

“Thảm tiểu thư không tin nô tỳ cũng là lẽ thường thôi. Lúc trước khi sống cùng tiểu thư, dù tiểu thư có sai bảo điều gì, dù nguy hiểm đến mấy nô tỳ cũng sẽ làm hết cả, nhưng cuối cùng kết quả lại thế này, tính ra, cũng là do nô tỳ có tội thì phải chịu.”

Nhìn những vết sẹo kia, không phải hầu hết đều là vết thương mới, còn có rất nhiều vết roi, vết bỏng.

Thực ra trước kia Nhiêu Lâm cũng là một cô nương khá thanh tú, nếu như nói kết quả ngày hôm nay này là do Trương Văn Quân cố ý diễn kịch cho nàng xem thì đúng là không thể.

Không có nữ tử nào không để ý đến dung mạo của mình, huống hồ chuyện nàng và Tô Nguyệt Cẩm tới đây chẳng có ai biết được. Dù Trương Văn Quân có bản lĩnh thông thiên cũng khó có thể tính toán chu toàn.

“Cô cứ đứng lên đi.”

Thảm Hành đưa tay ra, nâng người kia đứng dậy.

“Nếu cô đồng ý, cứ đi theo ta về Thảm phủ đã rồi nói sau.”

Tên tráng hán bên cạnh do tự vựng chân lên mắng: “Lão tử bỏ tiền ra mua nó, giờ mày lại nói mang đi thì mang đi luôn, có còn vương pháp không đấy hả. Còn cái đồ mặt trắng kia, mày thích vợ của ta đấy hả? Muốn dẫn thì dẫn đi, nhưng phải đưa bạc lại đây.”

Thảm Hành đã dẫn Nhiêu Lâm đi xa, Tô thiên tuế đứng nhìn quanh bốn phía, hình như đang tìm kiếm xem có ai trắng hơn mình ở quanh đây không

Sau đó hắn vô tội đưa tay chỉ vào mình.

“Người đang nói ta à?”

“Không nói người thì nói ai được đây?”

Tên tráng hán nhếch miệng đứng lên: “Nhìn người cũng giống công tử nhà giàu, thấy người ta có nhan sắc là lại có ý đồ xấu, tưởng lão tử không biết đấy chắc? Ta khuyên người một câu, thức thời chút đi, đưa bạc cho ta, nếu không ngày ngày lão tử sẽ chạy đến chỗ người la hét, xem ai mất mặt.”

Tô thiên tuế hết sức khen ngợi đầu óc của tên sơn dã thôn phu này, vui vẻ vút một tấm lệnh bài.

“Muốn phá thì cứ phá, ta về phủ chờ người.”

Xưa nay tráng hán này chưa từng thấy người nào còn vô lại hơn mình, hắn trừng mắt nhìn bóng lưng người kia rời đi, bực bội nhặt tấm lệnh bài kia lên, nhưng chỉ chớp mắt sau, hắn lại sợ như hồn xiêu phát tán.

Đoan Thân Vương phủ!!!

Có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám tới đó để chết đâu!!

Từ sau khi đi thị trấn trở về, Thẩm Hành đưa Nhiêu Lâm về Thẩm phủ. Sau khi vào cửa, Đạo Đạo đang chơi cắc chỉ với Quế Viên công công, sau khi thấy Nhiêu Lâm vào cùng, suýt chút nữa là nhét luôn nhúm chỉ trong tay vào lỗ mũi.

Nếu không phải mình nhanh tay lẹ mắt, chắc sẽ bị ném ra đường luôn mất.

Nhưng cũng khó trách được mà, lúc trước khi Thẩm gia gặp rủi ro, Thẩm Hành từng đưa Đạo Đạo tới Trương phủ tìm Trương Văn Quân. Đối phương đóng cửa không ra, chỉ phái Nhiêu Lâm ra ngoài ném cho mấy lượng bạc xuống đất.

Cho tới bây giờ, Đạo Đạo vẫn nhớ tới cảnh tượng người kia đứng trên cao nhìn xuống cười nhạo hai người.

“Ôi chao, cảm không chặt, để rơi mất rồi. Sau Thẩm tiểu thư không cảm cho cần thận? Eo nô tỳ bị đau mấy ngày nay, không tiện cúi xuống, nếu tiểu thư muốn thì cứ ngồi xuống mà nhặt đi nha.”

Chuyện cũ vẫn rõ ràng trước mặt, Đạo Đạo hận Nhiêu Lâm như thế cũng không phải không có nguyên nhân.

Trương Văn Quân sai nàng làm rất nhiều chuyện, ngay cả việc giải trừ hôn ước với Lâm Hi Hòa, nàng ta cũng bảo Nhiêu Lâm đi kể chuyện bịa đặt trong nhóm khuê các.

Mỗi khi gặp phải lại bị người nọ người kia chê cười.

Thẩm Hành vỗ vai nàng rồi nói, làm người phải rộng lượng hơn.

Nhưng Đạo Đạo vẫn hay lén lút hỉ mũi vào thùng nước tắm của Nhiêu Lâm.

Thẩm Hành đưa vài bộ y phục cũ của mình cho Nhiêu Lâm thay, nhìn nàng rung rung nước mắt, trong lòng cũng thấy hơi khó chịu.

Bởi vì nàng còn định thả vài viên đá nhỏ vào thùng nước tắm của người kia.

Nàng thừa nhận, nàng và Đạo Đạo cũng chẳng phải người rộng lượng cho cam.

Nhiêu Lâm quỳ trên mặt đất nhẹ giọng nói: “Nô tỳ đã làm nhiều việc sai trái, cũng biết mình nghiệp chướng nặng nề. Bây giờ Thẩm tiểu thư rộng lượng, giúp nô tỳ thoát ra khỏi bể khổ, nô tỳ thực lòng thực dạ cảm ơn ngài.”

Nói xong lại dập đầu ba cái, Thẩm Hành không sao ngăn lại được.

Nàng nói với Thẩm Hành, nếu như biết mình có hôm nay, nàng chỉ hận đã không biết nhìn người cho rõ.

Lúc trước nàng là nha hoàn hồi môn của Trương Văn Quân, nằm trong nhóm tùy tùng được đưa đến Lâm phủ. Để có được cái tiếng hiền lành, trong lúc mang thai, nàng ta đưa nàng vào phòng của Lâm Hi Hòa.

Lúc đầu Lâm đại công tử còn nói lời chính nghĩa, nhưng rồi cũng ốm ờ qua đi. Chuyện nha hoàn hồi môn trở thành thông phòng cũng thường xuyên xảy ra, nếu sinh được cả nam cả nữ, thì có khi còn được lên thị thiếp.

Nhưng bụng Nhiêu Lâm lại không hề có động tĩnh, vì thế Trương Văn Quân có cho tìm đại phu đến chữa bệnh cho nàng, uống không biết bao nhiêu là thuốc.

Nói tới đây, nàng cười tự giễu.

“Đáng tiếc, khi đó nô tì còn cảm kích ân đức của nàng ta, thuốc gì cũng uống sạch. Thuốc hết ta lại chạy đi lấy thêm, nếu không nhờ thế, chắc đến chết nô tì cũng không biết được sự tình.”

Ông chủ tiệm thuốc nói, đây là thuốc tránh thai, uống ít thì tránh thai, uống lâu dài thì sẽ không thể nào sinh con được nữa.

Tự tay người đó đẩy nàng đến bên Lâm Hi Hòa, nhưng cũng chính tay nàng ta lại đưa thuốc vô sinh.

Vì bảo vệ địa vị của mình, chẳng có chuyện gì mà Trương Văn Quân không làm được.

Sau khi biết được chân tướng, Nhiêu Lâm đã biết suy xét hơn, nàng lén đồ thuốc đi, chưa được nửa năm sau, rốt cuộc nàng cũng có thai.

Trong lòng Trương Văn Quân thì hận, nhưng ngoài mặt vẫn chăm sóc cho nàng.

Lâm Hi Hòa muốn kết hôn với Thất công chúa, nàng ta muốn giúp đỡ cho hắn. Còn nói chuyện Nhiêu Lâm có thai cho Lưu Nhã Quân, để nàng ta thì thâm với Tô Nguyệt Hoa.

Thất công chúa hết sức bất mãn vì chuyện này.

Để bảo vệ danh tiếng của Lâm Hi Hòa, Lâm gia nghe theo ý của Trương Văn Quân, đuổi Nhiêu Lâm ra khỏi Lâm phủ. Gả tới huyện Thanh Lâm xa xôi.

“Gả cho Ngưu Nhị không lâu, nô tì sinh được nữ nhi, làm nghề nông từ sáng tới tối thì không nói, hắn còn hay đánh chửi, nhục mạ không bằng súc sinh. Ngay cả khi trong tháng nô tì cũng phải lên núi lạnh gánh nước”.

Đạo Đạo cạnh bên há miệng, không nhịn được hỏi:

“Thế con của cô... Cô về cùng bọn ta, không sợ Ngưu Nhị sẽ về đánh con sao?”

“Con à?”

Nhiêu Lâm bi thương, ánh mắt mờ mịt không tiêu cự.

“Con đã mất từ lâu rồi, trong một đêm tuyết lớn. Ngưu Nhị mê bài bạc, ngay cả bát nước cơm trong nhà cũng không có mà uống, ta sang nhà Trương tâu hàng xóm xin bố thí một bát nước hồ, lúc về thì thấy hắn ném con lên giường.”

“Máu đầy trên đất, con còn chưa đủ tháng, đã chết trong vũng máu như vậy đấy. Có trời mới biết ta hận hắn bao nhiêu, hắn nói với ta, là Trương Văn Quân

cho phép hấn làm, hấn còn được thưởng năm lạng bạc, đủ cho hấn lên thôn đánh bạc mấy ngày.”

“Năm lạng bạc, một mạng sống sờ sờ, sao mà ta không hận cho được!!!”

“Thảm tiêu thư.”

Nước mắt rơi đầy mặt, nàng nhìn sang phía Thảm Hành.

“Nếu ngài tin nô tỳ, nô tỳ đồng ý ra công đường làm chứng, khai hết các tội trạng của nàng ta. Ông trời có mắt, nô tì có báo ứng, thì Trương Văn Quân cũng phải chịu báo ứng”.

Chương 70

Cớ Gì Trai Già Sinh Ngọc

Vương Bình Thừa bị bắt, là Đổ đại nhân của Đại Lý tự tự mình dẫn đi. Nói là phụng chỉ triệu kiến, thế nhưng tìm khắp thiên lao cũng không tìm thấy người này bị nhốt ở đâu. Tuy chức quan của Vương Bình Thừa không cao, nhưng dấu sao cũng là mệnh quan triều đình. Tự dung biến mất như vậy, có rất nhiều suy đoán khác nhau, tất nhiên nó đều liên quan đến vụ trọng án rối loạn kỷ cương khoa trường lần này.

Quan hệ của thuộc hạ dưới trướng Lâm Phương Tri chẳng chặt, tìm mọi cách để tìm hiểu mới biết được, tờ giấy của Thảm Quát đã bị người ta ra tay, mà Vương Bình Thừa là người cuối cùng tiếp xúc với tờ giấy ấy trước khi nó đến tay Ngụy Thanh. Còn có lời đồn, tờ giấy thật đã tìm được rồi, vài ngày nữa sẽ đưa ra làm chứng cứ trước công đường.

Sắp tới ngày phúc thẩm, Lâm Phương Tri ở nhà ăn không ngon ngủ không yên. Đúng lúc nhìn thấy Trương Văn Quân bung bát thuốc lên, bất giác ông giận tím mặt mày, hất tay làm vỡ nát cả ngọn đèn.

“Đồ khốn, ta còn tâm trạng mà uống mấy thứ này nữa sao? Nếu lúc trước không phải do chủ ý của ngươi, nói cách này có thể đẩy Thảm Quát vào chỗ chết, sao ta có thể liều lĩnh làm chuyện phiêu lưu thế này được? Bây giờ thì tốt rồi, không nói đến việc sau khi Đoan thân vương trở về điều tra phúc thẩm, đến thủ hạ của ta ở ngân hàng tư nhân và sòng bạc cũng bị điều tra, tịch thu, ngay cả Vương Bình Thừa cũng bị bắt, tất cả đều là chuyện tốt mà ngươi làm ra cả.”

Mấy ngày qua, cả Đại Lý tự tĩnh lặng như một cái ao tù, tin tức lan ra thì lẻ tẻ mà cũng cần phải qua mấy lớp quan hệ mới biết được. Lâm Phương Tri vợ vét của cái lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ lộ một sơ suất nào, không biết họ đã tra được tin gì chưa, suốt ngày cứ như đi trên băng mỏng.

“Phụ, phụ thân đừng hoảng. Tuy việc này náo động khá lớn, nhưng ở chỗ Vương gia vẫn không có tin tức gì mà? Lá gan của Vương Bình Thừa lại nhỏ, nếu khai ra chúng ta, hấn cũng chẳng được lợi lộc gì.”

Vốn dĩ ở Lâm gia, Trương Văn Quân cũng có ít địa vị, chỉ vì những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, nàng mới trở thành nơi trú ẩn của Lâm Phương Tri. Trong đại viện, ván quan tài vẫn treo trên đỉnh đầu, giống hệt như thanh đao có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Lúc trước, khi tính kế Thẩm Quát, đây không phải là ý định của riêng mỗi mình nàng, mà cả hai vợ chồng Lâm gia đều đồng ý. Bây giờ thì trú hết tức giận lên người nàng, nàng cũng chỉ có thể phẫn hận ở trong lòng mà thôi.

“Đừng hoảng?” Sau khi nghe xong, Lâm Phương Tri hung dữ trừng mắt nhìn nàng, dí mạnh tay vào trán nàng, “Đây là tội lớn có thể mất đầu, mà ngươi nói thoải mái quá nhỉ. Nếu Lâm gia sụp đổ, ngươi cũng đừng mong mình sẽ sống tốt lành, cả phụ thân ngươi cũng đừng mong thoát khỏi can hệ.”

Tá ma giết lừa, lúc Trương gia rửa tiền thay Lâm gia thì là anh em thân thiết, các chị em dâu chung sống với nhau cũng cực kỳ hòa thuận. Bây giờ thì nói trở mặt là trở mặt ngay sao?

Trương Văn Quân cũng là một người phụ nữ tuân thủ nữ tắc, những ngày này cũng chỉ như chuột chạy qua đường. Bây giờ nghe thấy Lâm Phương Tri nói như vậy, nàng bị dọa tới mức ngã ngựa xuống đất.

“Phụ thân, việc này phải suy tính lâu dài, không phải từng có người nhìn thấy Trương Mộc Sinh xuất hiện ở Thẩm phủ sao? Lẽ nào Vương Bình Thừa cũng bị nhốt ở đó?”

Nếu không có chứng cứ gì, nếu tất cả mọi người biết chuyện đều câm miệng hết, thì sẽ chẳng có gì có thể uy hiếp bọn họ được nữa.

“Biết rồi thì làm được gì? Đàn bà chỉ quần quanh ở xó nhà, mắt nhìn thiên cận, cho dù biết người kia đang ở Thẩm phủ thì chẳng lẽ đi tìm người ám sát à?” Hiện nay Đao vương gia ở đâu, cấm vệ của hoàng gia lẫn mình ở nơi nào, không ai biết được, chỉ sợ chạy đến Thẩm phủ ám sát lại trúng kế đối phương.

“Bây giờ, chuyện quan trọng nhất là phải tìm được tờ giấy đơn thuốc mà Thẩm Quát viết, không được để tờ giấy ấy có thể xuất hiện trước công đường.” Luật lệ của Khánh Nguyên triều, việc quan lại cấu kết với thương nhân để kinh doanh cũng không đến mức bị phạt sung quân, thứ bọn họ tra ra được cũng chỉ là đường dây buôn bán ở kinh thành này mà thôi, nhưng tội kết bè kết cánh để vu hại đồng liêu thì lại là tội lớn.

Tờ giấy đó đã bị Vương Bình Thừa đổi lại, nhưng hắn ta là kẻ lăm mưu vặt, có khả năng còn giữ lại tội chứng hòng mưu lợi. Lâm Phương Tri gõ gõ tay lên bàn, ngữ khí cũng ôn hòa nhiều hơn, chậm rãi nâng Trương Văn Quân dậy.

“Chẳng phải con với nữ nhi của Thẩm Quát cũng quen lắm à? Con đến quý phủ nàng ta một chuyến, thăm dò thử xem. Đao thân vương quan tâm nàng ta như vậy, chưa biết chừng tờ giấy kia đang ở trong tay nàng ta cũng nên.”

Quan hệ của Thẩm Hành và nàng tốt đến vậy à? Trương Văn Quân cúi đầu không nói gì, trong lòng thầm hừ lạnh thêm mấy tiếng. Nhưng ngoài mặt chỉ có

thể khúm núm nói: “Phụ thân cũng biết, mặc dù hai chúng con tình như tử muội, nhưng sau khi con gả cho Hi Hòa thì tình cảm này cũng đứt đoạn hết rồi. Dù con đâu có khóc lóc cầu xin nàng ta, cũng chưa chắc đã có hiệu quả.”

“Chưa thử làm sao biết có hiệu quả hay không?”

Ở Giang Nam có không ít trộm cắp, chỉ cần được bạc ra, không sợ không lấy được tờ giấy kia về. Hắn chỉ muốn xác nhận xem có phải tờ giấy đang ở trong tay Thẩm phủ hay không. Một thủ đoạn không thể sử dụng hai lần, một khi đã ra tay thì không thể trở về tay không được.

Trương Văn Quân chỉ hận ngày thường mình giả vờ quá tốt, từ lúc kết hôn cứ giả vờ hồ thẹn với Thẩm gia. Bây giờ thì hay rồi, để cho nàng đi thăm dò Thẩm Hành, đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ở Lâm phủ sương mù dày đặc, trong thiên lao của Đại Lý tự lại vạn dặm trời quang. Lục Nhạn Hồi ngồi trên ghế mà quản ngục ân cần mang tới, nhả ra từng vòng khói thuốc, nhân tiện “lắng nghe” giọng nói nho nhỏ của tiểu nam nhân nào đó.

“Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, hay là phu nhân hút ít đi một chút. Mặc dù vi phu cũng cảm thấy như vậy rất là khí khái, nhưng mà dù sao cũng tổn hại đến thân thể mà.”

“Mấy ngày trước Hành Hành còn nói với ta, muốn có thêm một muội muội. Vi phu cân nhắc, hiếm khi thấy nó hiếu thuận như vậy, chung quy cũng không nên làm trái ý của con.”

“Trước khi sinh con mà còn hút thuốc thì không tốt, có y tịch làm chứng, nếu phu nhân chịu nghe, vi phu sẽ đọc một vài đoạn.”

Cứ lải nhải như vậy, mỗi ngày mỗi lần bà cầm lấy tẩu thuốc là lại nghe được những lời như vậy đấy. Lục Nhạn Hồi gác chân lên ghế, híp mắt lại, nhíu mày: “Muốn có muội muội? Sao ở trong tù mà đầu óc ông vẫn linh hoạt thế chứ?” Nếu có thai thì bà sẽ phải ở lại kinh thành thêm một thời gian nữa, muốn giữ bà ở lại mà còn định lòng vòng lừa gạt thế này à, tưởng bà ngu chắc?

Bị nói trúng tim đen, Thẩm Quát cũng không thềm để ý, cười đùa cợt nhả sấn tới.

“Phu nhân, chúng ta sinh thêm đứa nữa đi, Hành Hành cũng phải xuất giá, đến lúc đó chỉ còn lại một mình ta thì sẽ cô đơn đáng thương biết nhường nào.”

Ông vầy vò tay áo, tội nghiệp ngồi bên cạnh bà. Phỏng chừng nếu như Lục Nhạn Hồi nói một chữ “Không” thì ngay lập tức nước mắt sẽ rơi xuống. Cảm xúc vô cùng phong phú.

Lục trang chủ tức cười, vừa tiến lên phía trước, vừa vuốt mái tóc mai đã điểm bạc của ông.

“Mọi người trên phố vẫn nói, qua bốn mươi tuổi còn sinh con thì khác nào trai già sinh heo, mà ta cực kỳ không thích cái biệt danh này.” Có ai muốn sinh heo cơ chứ.

Thẩm Quát vừa nghe đã biết phu nhân mình lại hiểu lầm mất rồi, ông vội vàng giải thích. “Là trai già sinh ngọc, châu ngọc. Ý là phát sáng óng ánh, phu nhân hiểu sai ý kia rồi.”

Châu ngọc sao? Lục Nhạn Hồi bật cười, đôi môi hồng mơn trớn hôn lên gò má của ông, như quần quýt sương mù. Dù Thẩm Quát đã kết hôn với bà được nhiều năm, nhưng vẫn bị vẻ đẹp kia làm thần hồn điên đảo. Bà cúi đầu, khẽ thì thầm. “Châu ngọc cũng không sinh.”

Ông cũng biết là như vậy. Đưa chân gặt gặt mấy sợi rơm rạ quanh quẽ trên mặt đất. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm đại nhân có vài phần nén giận. Lão thư sinh hủ lậu không tính là đẹp trai, nhưng cũng là kiểu môi hồng răng trắng. Lục trang chủ tâm tình rất tốt đi ra đến cạnh cửa. “Hành Hành gả đi rồi, không phải vẫn còn ta với ông sao?”

“Phu nhân!” Ông ngẩng đầu lên khiếp sợ, đôi mắt đầy hơi nước, “Ý này chẳng lẽ là?”

Lục Nhạn Hồi trừng mắt nhìn. “Không phải là ý tứ trên mặt chữ à, ông là đồ ngốc.”

Sau này bà sẽ ở lại kinh thành lâu dài. Mặc dù tháng ngày phiêu bạt tự do tự tại, nhưng đáy lòng vẫn cứ luôn nhung nhớ, khiến cho bà thất thần mãi. Nơi nào có Thẩm Quát, nơi đó chính là nhà. Bà cũng nên về nhà rồi.